Пише: Зоран Ћирјаковић
недеља, 16 јун 2019 12:33

О друштвеним и природним чињеницама и привлачности временских машина; о теорији као последњем уточишту левичарских протува; о томе зашто је за бакићеве пионире руменог аутоколонијализма блок 70 већа мистерија од чада; о дубоком „цивилном друштву," које је надвисило дубоку државу; о разлозима зашто је данас антилевичарски декларисати се као левичар; о томе зашто сит (левичар) не верује гладом (раднику); о национализмима којима не дају да постану патриотизми; о удесу земље која је првише близу европској унији а предалеко и од бога и од маркса; у ствари, поново о случајносрпским „левичарима" и зашто, не само у србији, још задуго неће бити наде за левицу зомбирану антинационализмом

(дугачак текст – просечно брзом читаоцу ће требати око 40 минута)

***

Не сећам се више када су нас учили да постоје друштвене и природне чињенице. Камен је, на пример, природна а национализам друштвена. Неке друштвене чињенице су значајније и присутније од других. Има и оних које су постале, некако, скоро па природне – као нешто што нам је дато, а не створено од заједнице. У такве одавно спадају нација и национализам, њена верна сенка. Зато је данас, а чини ми се да се то задуго неће променити, бити против нација и национализама – дакле не само против његових срамних екцеса – смислено колико и бити против камења или Сунца.

Упркос томе, национални идентитет је на левици систематски сатанизован и тривијализован, и на крају проскрибован. Иако је остао једна од две кључне одреднице наших стварних животних шанси, могућности да живимо живот достојан човека. Често важнија од оне друге – економског, класног положаја наших родитеља. Иако се светови Палестинаца и израелских Јевреја често додирују, у смислу стандарда и животних прилика јако су далеко. Чак и једно класно прилично привилеговано дете у Чаду – који је постао релевантна референца у оријенталистичкој имагинацији и уметничким праксама наших „левичарских" расиста – вероватно живи лошије од класно крајње депривилегованог детета у Италији.

Пише: Зоран Ћирјаковић
недеља, 16 јун 2019 12:33

На жалост деце Чада – тамо већ деценијама превише ретко долазе и капитал и киша. У овој сахарској држави, чији становници троше мање струје од седишта Светске банке, две несташице су испреплетане па грађане Чада нико не жели ни да експлоатише. Цена рада у Чаду је глобално мање релевантна од цене чашице Фоур Росес у „левичарској“ задрузи Октобар, смештеној у дорћолској „силиконској долини“, симболу свесрпске жеље за друштвеном мобилношћу без рада, буџењем расположивог ресурса.

Далеко је Чад од наше реалности, у којој се бурбон са четири капиталистичке руже одлично меша са зрелим Марксом и друштвеним капиталом. Левичари тамо немају ни за бурбон ни за црвене руже, које у (не)европској Србији после косе другарице Мире Марковић красе флаше, којима се, током у недоглед продужаваног обреда прелаза, подгревају револуционарне фантазије млађаних сабораца друга Јова.

Неки фетиши су вечни, а неке европске привилегије на Балкану бивају још лакше порицане и игнорисане у времену које истовремено прихрањује нарцисоидност и обезвређује појединца. Овде је „страшно“ и „дно“, „нема нигде“ и „катастрофа“ – у великој мери зато што је, на срећу, овде јако мало, занемарљив број, оних који су

осетили или видели како се живи на правом дну и испод њега.

За разлику од случајносрпских „левичара“, бунтовни адолесценти у Чаду не могу да попију бурбон када нема воде. Тамо „вагинално предузетништво“, украшено црвеним ружама и тетоважама, не доноси уредничко место у локалном издању Ле Монде дипломатиqуе – већ, највероватније, ХИВ вирус. У афричкиим државама у којима важи да је (скоро) свака трудница једном ногом у гробу, као опција не постоји ни „рентирање“ материце, сурогат мајчинство, које је и на Западу све чешће једини начин да се, макар на кратко, бедом унижене жене издигну из нељудскости друштвеног дна.

Нација није само географски и културално обележена одредница. Она је и једна од носећих оса, понекад бескрајних, личних идентитетских битака и невоља са самовредновањем. Те невоље нас у Србији могу водити ка различитим, па и, бар за неке, удобним самомрзитељским или антиполитичким изборима. Они су, не пример антинационализам, често израз привилегија, начин да ушушкане урбане елите побегну од непријатних реалности и оних сународника, презрених у Србији, који не могу да избегну суочавање са понижењима или њихово живљење. Зато су „искорењени“ другови др Јова Бакића и ученице др Дубравке Стојановић – чак и када нису довољно привилеговане, а некима, на пример др Радини Вучетић, никада није доста – овде склоне да у сваком позивању на српство виде искључиво фашизам и мржњу и, при томе, редовно игноришу да она не мора бити прогонитељска.

И шовинистичка мржња је често један одбрамбени механизам, начин да буду измештени неки неиздрживо болни лични ломови. Она некада исијава из оних који немају тај луксуз да се повуку у удобне личне светове, у каквим се башкаре „космополитске“ елите и јеже на неистуширане, сексисте, крезубе и фашисте, који, јелте, немају мозак па гутају свињоиде и гласају за свињску хунту. Дакле, појављује се и као аутошовинистичка, производ пројекције унутрашњег нереда у мозговима Случајних Срба на (свој) народ. Редовно сведен на крвожедне, контаминиране и неписмене, на Пешчаникове „звери српске“ – синтагму у којој се кристалисао сав јад и беда нашег „либерализма“.

У озвереним световима у којима су и класа и нација и даље важне, визија заједничких корена нуди обећање преко потребне солидарности, штит и какво-такво склониште, лако доступну котву или штаку у нарцисоидном времену, које меље и сакати оне који немају ни стварне шансе ни брижног спонзора. Дакле, ни маму ни штифтунг „Розу“ ни Сороша ни Вучића, а камоли неколико њих у исто време – као антипаланчки философи, теоретичари рода и империјалне феминисткиње из џендеризованог државног института против друштва и бројних катедри, које су окупирали колонизовани умови.

Пише: Зоран Ћирјаковић
недеља, 16 јун 2019 12:33

Док се наши „револуционарни социјалисти“ напајају америчким вискијем са црвеним ружама, њихови, по правилу привилегованији, лево-либерални саборци преферирају црвено вино док презрене у Србији закивају за друштвено дно помоћу идеологије рода и хомонационализма, њеног најновијег изданка. Ова два антинационалистичка миљеа с лакоћом размењују кадрове, што не чуди јер их уједињује презир према народу и аутоколонијална визија јединог пута у бољу будућност.

Ван њиховог чегеварисаног и џендеризованог политичког хоризонта су два важна поља. Једно је локално, српско, а друго интернационално, на коме су овим Случајним Србима сасвим непојмљиви и његови трећесветски, развојни, и четвртосветски, раз-развојни делови. Конфабулације о положају радничке класе и субалтерних у овом другом, интернационалном, служе им као један од изговора за игнорисање или фалсификовање реалности и императива који обликују први, српски. И једни и други воле да кажу да је Србија „мимо света“, али, у ствари, они су ти који мисле мимо стварног света, одвојени од његвових парадоксланих реланости, и зато делују против боље и праведније будућности у Србији.

Шта нам дакле поручују ови „левичари“, отуђени и од Србије и од света, деконтаминирани културом и оковани неумрлим „постисторијским“ догмама и фантазијама? Шта – сем мањинарења и „теорије“, последњег уточишта „левичарских“ протува – они данас нуде док пијуцкају револуционарни бурбон и родно освештано црвено вино?

Бојим се да је главна порука коју реално постојећа, селективно антинационалистичка и декларативно антифашистичка левица данас нуди јесте – шта да се не ради. Штавише, она је овде – упорно спајајући један тако локални аутошовинизам и елитизам са сасвим универзалном ароганцијом и бахатошћу – учинила да у Србији свако јавно декларисање левичарства постане антилевичарски чин.

Лажна левица је овде толико отуђена и привилегована да, бојим се, многи од њих верују да свако ко за Први мај није био на Кројцбергу и закукао да је у Србији страшно – није левичар. Наравно, они којима је овде стварно страшно би били срећни да су за Први мај чистили њихов урин (и кокаин) у неком берлинском WЦ-а. Оно што та лажна левица нуди као „нови пламен“ је једна одавно угашена ватра, угарак прошлости и носталгије за прохујалим временом. Ту илузија разгоревања левичарског жара служи првенствено да нешто јебозовно намами у кревет. Није све у парама и идеологији. Штошта је у сексу.

Пише: Зоран Ћирјаковић
недеља, 16 јун 2019 12:33

Пише: Зоран Ћирјаковић
недеља, 16 јун 2019 12:33

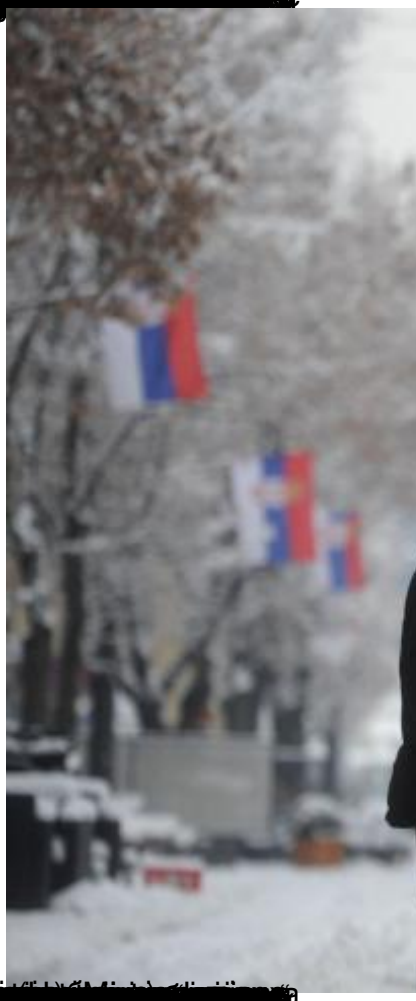

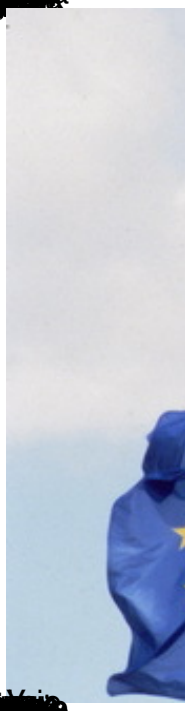

Зашто је данас антилевичарски декларисати се као левичар или о удесу земље која је превише бли

Пише: Зоран Ћирјаковић
недеља, 16 јун 2019 12:33

(nepismenidjavoljiadvokat.blogspot.com)